

Η φοβερή μοναξιά

Επιβιβάζεσαι στο λεωφορείο
κάθεσαι δίπλα σε ξένους
για να νιώσεις
έστω για λίγο
μια μικρή στοργή
και ίσως
[αν περισσέψει]
λίγη θαλπωρή
να δεις να ζωγραφίζονται
τα χνώτα ανθρώπων
στα παράθυρα
κι αν ξεφύγει από κάποιον
ένα ζεστό
[έστω χλιαρό]
βλέμμα
κι αν πάλι
είσαι τυχερός
ένα χαμόγελο
που στο μυαλό σου
θα γιγαντωθεί

θα γίνει χάδι.

Τι κοφτερή μοναξιά είναι αυτή;

Παρατηρώ τα δόντια της!

Τι τρέλα!

[Όταν το χάδι, που δεν ήταν χάδι, αλλά σπρώξιμο για να περάσει, μπαίνει μέσα στο μυαλό σου και γιγαντώνεται, τότε το δέρμα χαλαρώνει, οι πόροι του ανοίγουν και αφήνεις να μπει μέσα σου ο ξένος, νομίζοντας ότι είναι δικός σου, και ο ξένος σε διαλύει, και ο εαυτός σου γίνεται πολλά κομμάτια, που το καθένα κομμάτι κουβαλάει την ίδια μοναξιά, την αρχική, γιατί η μοναξιά δεν διαιρείται και δεν μοιράζεται, πάντα μα πάντα παραμένει ατόφια και φοβερή, τόσο φοβερή που σε παραλύει και αφήνεις κι άλλον ξένο να μπει μέσα σου νομίζοντας ότι είναι δικός σου άνθρωπος, ενώ δεν είναι... και αφήνεις να μπει και άλλον ξένο... και άλλον... και άλλον...]

